

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžr/5/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015200358
Dátum vydania rozhodnutia: 22.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015200358.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne nám. 1, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát katastra nehnuteľností, Tomášikova 46, Bratislava, za účasti: SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, Odštepny závod Bratislava, Karloveská 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Co 93/14-BPR zo dňa 13.01.2015, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/53/2015-36 zo dňa 26. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/53/2015-36 zo dňa 26. mája 2016 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. Co 93/14-BPR zo dňa 13. januára 2015 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 1S/53/2015-36 zo dňa 26. mája 2016 postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Co 93/14-BPR zo dňa 13.01.2015, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, katastrálneho odboru č. C-70/14/ROEP/Petržalka zo dňa 28.10.2014, ktorým podľa § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 180/1995 Z. z.“) námietke príbratého účastníka voči zápisu vlastníckeho práva k pozemkom parc. č. X-XXXX - vodné plochy o výmere 71 683 m², parc. č. X-XXXX - lesné pozemky o výmere 90 555 m² a parc. č. X-XXXX - lesné pozemky o výmere 80 397 m² vyhovel a zrušil zápis v časti vlastníka Hlavné mesto SR Bratislava a zapísal vlastníka Slovenská republika, v správe SLOVENSKÝ

VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, v časti titul nadobudnutia: podľa § 48 ods. 1 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách v znení neskorších predpisov.

Z administratívneho spisu mal súd preukázané, že v pozemkovoknižnej vložke č. 2, pôvodne k. ú. T. je pozemok parc. č. X-XXXX evidovaný ako verejný majetok. Pozemky parc. č. X-XXXX a X-XXXX sú pôvodne vedené v PKV č. 6, pôvodne k. ú. T. na vlastníka J. B. B. a na základe výmeru Ústredného národného výboru v Bratislave zn. IX-611-1951-3/128-5/4 zo dňa 16.04.1951 boli predmetné pozemky vykúpené v prospech Československého štátu.

Žalobca splnenie zákonnej podmienky hospodárenia odvodil z ust. § 10 zákona č. 46/48 Zb. o novej pozemkovej reforme, na základe ktorého sa podľa jeho tvrdenia správcom pozemkov stal Okresný národný výbor.

Súd konštatoval, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom, resp. žiadnym dôkazom nepreukázal existenciu práva hospodárenia národného výboru k 24.11.1990. Rovnako nebola preukázaná ani dočasná správa národným výborom, avšak i v prípade preukázania jej existencie, by táto skutočnosť nemala vplyv na rozhodnutie v prospech žalobcu, pretože súd zastával názor, že v prípade dočasnej správy národného výboru k pozemkom nedochádza k prechodu vlastníctva na obce podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 138/1991 Zb.“).

Podľa názoru súdu správny orgán správne postupoval, keď pri rozhodovaní vychádzal jednak zo stanoviska Okresného úradu Bratislava, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie štátnej správy vôd a vybraných zložiek životného prostredia kraja zo dňa 10.10.2014, z ktorého je zrejmé, že pozemky KN-E parc. č. X-XXXX, X-XXXX, X-XXXX, k. ú. Z. - B. sú inundačným územím priláhlým k vodnému toku Dunaj, zaplavované vyliatím vody z koryta, ktoré je vymedzené ochrannou hrádzou, s tým že podľa § 48 vodného zákona správca vodných tokov vykonáva správu vodných tokov, ktorá okrem iného zahŕňa aj činnosť ako viesť evidenciu pozemkov, ktoré tvoria koryto a inundačné územie, ako aj z argumentácie pribratého účastníka, že v zmysle čl. 4 Ústavy SR sú vodné toky vo vlastníctve Slovenskej republiky, s poukazom na § 43 ods. 1, 2 zákona o vodách v spojení s tým, že pozemok tvoriaci koryto vodného toku, ktorý je v katastri nehnuteľností vedený ako vodná plocha, resp. vodný tok, ktorého správa ako majetku štátu jednoznačne vyplýva z § 48 vodného zákona.

Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že v prejednávanej veci sa vyžaduje kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú vlastníctvo Slovenskej republiky, ako aj existencia práva hospodárenia národného výboru ku dňu 24.11.1990. Dôvodnosť svojho nároku žalobca nepreukázal.

Na základe vyššie uvedeného potom súd uzavrel, že v katastri nehnuteľností bol správne vykonaný zápis vlastníckeho práva k predmetným pozemkom v prospech Slovenskej republiky v správe SLOVENSKEHO VODOHOSPODÁRSKEHO PODNIKU, štátny podnik.

Vzhľadom na uvedené Krajský súd v Bratislave žalobu podľa § 250j ods. 1 O. s. p. zamietol, pretože napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie. Podľa jeho názoru súd neposúdil do všetkých dôsledkov k veci sa vzťahujúce skutočnosti, nezohľadnil predložené listiny a samotné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd sa nedostatočne vysporiadal so

všetkými namietanými skutočnosťami, neprešetril a dostatočne neposúdil predložené doklady a na základe nedôsledne zisteného stavu veci vydal rozhodnutie, ktoré podľa názoru žalobcu nezodpovedá skutočnému stavu veci, nie je v súlade s právnymi predpismi vzťahujúcimi sa k dotknutým nehnuteľnostiam situovaných v k. ú. B..

Žalobca uviedol, že PK pozemky parc. č. P. a X-XXXX k. ú. B., vedené v PKV č. 6 boli vykúpené v prospech Československého štátu podľa zákona č. 46/1948 Zb. o nové pozemkové reforme (trvalé úprave vlastníctví k zemедělské a lesní půde). Vlastnicke právo k pozemkom prešlo na Československý štát a podľa § 10 uvedeného zákona sa správcom pozemkov stal Okresný národný výbor, ktorý s pozemkami následne nakladal. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. prešli predmetné pozemky do vlastníctva žalobcu ku dňu 01.05.1991. Pôvodný pozemok parc. č. X-XXXX vedený ako neknihovaný v intraviláne nadobudol žalobca v súlade s § 14 ods. 2 zákona č. 180/1995.

Žalobca poukázal na § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb., v zmysle ktorého do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci, okrem hnutelností patriacich orgánom miestnej štátnej správy, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu (zákona č. 369/1990 Zb. účinného k 24.11.1990) právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzajú. V tomto prípade boli oba zákonné predpoklady pre prechod vlastníctva zo štátu na obce zo zákona, t. j. podľa § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. splnené. Zo strany žalobcu bolo preukázané vlastníctvo Slovenskej republiky aj existencia práva hospodárenia s nehnuteľnosťami národným výborom ku dňu 24.11.1990, preto žiadna skutočnosť nebránila prechodu vlastníckeho práva k dotknutým pozemkom v prospech žalobcu.

Krajský súd v Bratislave v odôvodnení uviedol, že správu podľa vyhlášky č. 158/1959 Ú. v. vykonávali národné výbory, ale na prechod vlastníckeho práva bolo potrebné preukázať, že výkon správy v sebe zahŕňal trvalé užívanie, ktoré sa zapisovalo do pozemkových kníh. V pozemkových knihách bol okrem vlastníka, ktorým bol Československý štát, vedený aj správca majetku, ktorý hospodáril s danými pozemkami. Podľa zápisov v uvedených PKV bol oprávneným správcom Okresný národný výbor. Ak teda súd prvej inštancie tvrdí, že právo hospodárenia, teda trvalá správa sa zapisovali do údajov pozemkovej knihy, potom je vylúčené, že zápis nepostačuje na vznik práva hospodárenia. V prípade, ak by v pozemkových knihách bol ako správca vyznačený iný subjekt, napr. družstvo, v takom prípade súdy taký zápis akceptujú a nepožadujú, aby družstvo preukazovalo akým spôsobom, resp. či fakticky hospodáril s predmetnými pozemkami. Ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. neodkazuje na žiadny právny predpis, podľa ktorého by museli bývalé národné výbory mať majetok v správe, ani nevymedzuje kvalitu správy. Vzhľadom na zložitost' a neprehľadnosť jednotlivých foriem držby, ktoré pretrvávali v bývalom právnom systéme, ktorý uprednostňoval držbu pred vlastníctvom, zákon č. 138/1991 Zb. využíva pojem právo hospodárenia, ktorý v sebe zahŕňa najmä skutočnosť, že bývalé národné výbory mali veci vo sfére svojho vplyvu a mohli s nimi v rámci zákona nakladať - hospodáriť obvyklým spôsobom.

Súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu pochybil, keď v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že je potrebné podľa druhu pozemku určiť správcu majetku štátu a odvoláva sa pritom na zákon č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu. Správca bol jednoznačne určený a daný zápisom v PK vložkách vzťahujúcich sa k dotknutým pozemkom, kde je ako správca uvedený príslušný Okresný národný výbor. Podľa právneho názoru súdu, trvalý správca bol vyznačený v údajoch pozemkovej knihy. V danom prípade žiaden iný trvalý správca, okrem príslušného národného výboru v údajoch pozemkovej knihy zapísaný nie je, ani družstvo, ani vodohospodársky podnik, teda právo hospodárenia nemohlo fakticky v prospech iných subjektov vzniknúť.

Inštitút práva hospodárenia s národným majetkom upravila vyhláška č. 119/1988 Zb. o hospodárení s národným majetkom s účinnosťou od 01.07.1988. Príslušnosť na právo hospodárenia upravuje ust. § 4 ods. 2 vyhlášky 119/1988 Zb., podľa ktorého „Národné výbory, prípadne organizácie nimi riadené alebo spravované, majú právo hospodárenia s nehnuteľným národným majetkom, ktorý neslúži na plnenie ich úloh, pri ktorom však spoločenský záujem vyžaduje, aby zostal v celospoločenskom vlastníctve pre budúce úlohy.“ To znamená, že v systéme hospodárskeho práva a podľa ustanovenia Hospodárskeho

zákonníka, resp. citovanej vyhlášky, subjektivitu štátneho pozemkového vlastníctva vyjadroval zápis v evidencii nehnuteľností, kde popri zázname, že ide o vlastníctvo Československého štátu sa zapísal aj príslušný správca, t. j. národný výbor, ktorému patrilo právo hospodárenia.

Žalobca zastával názor, že súd prvej inštancie sa nedôsledne a nedostatočne zaoberal posúdením využitia daných pozemkov ku dňu 24.11.1990, teda pred prechodom vlastníckeho práva k pozemkom na žalobcu.

Z predložených dokladov a uskutočnených preverovaní jednoznačne vyplynulo, že dotknuté pozemky parc. č. X-XXXX, X-XXXX, X-XXXX, k. ú. B. sú situované pozdĺž vodného toku rieky Dunaj. Ide o pozemky, na ktorých sa nachádzajú vzrastlé stromy, náletová zeleň, chodníky a trávnaté plochy, ktoré spolu vytvárajú podmienky pre rozvoj jedinečnosti druhov živočíchov a biotopov žijúcich v oblasti pri rieke Dunaj.

Napriek tejto skutočnosti súd prvej inštancie uviedol, že Slovenský vodohospodársky podnik, š. p. nadobudol uvedené pozemky v súlade s § 48 ods. 1 vodného zákona, v zmysle ktorého „Správa vodných tokov je všestranne zameraná starostlivosťou o zachovanie a rozvoj všetkých funkcií vodných tokov a ich korýt. Správca vodného toku je aj správcom pozemkov korýt, ktoré sú vo vlastníctve Slovenskej republiky.“ V súvislosti s uvedeným ustanovením súd ustálil, že predmetné pozemky tvoria súčasť vodného toku rieky Dunaj, príp. súčasť jeho koryta. Dotknuté ustanovenie sa vzťahuje na pozemky, ktoré sú vo vlastníctve Slovenskej republiky podľa čl. 20 Ústavy SR.

Na daný stav súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenia vodného zákona, pretože nebolo doposiaľ nijakým spôsobom preukázané, že dotknuté pozemky v súčasnosti skutočne tvoria súčasť koryta rieky Dunaj, a že je ich právny režim možno zahrnúť pod vodný zákon.

Žalobca uviedol, že podľa ust. § 43 ods. 1 vodného zákona, presne definujúceho pojem vodný tok, sa vodným tokom rozumie „vodný útvar trvalo alebo občasne tečúcich povrchových vôd po zemskom povrchu v prirodzenom koryte alebo v umelom koryte, ktoré je jeho súčasťou, a ktorý je napájaný z vlastného povodia alebo z iného vodného útvaru. Vodným tokom sú aj vody v slepých ramenách, mŕtvych ramenách a odstavených ramenách, ak sú ovplyvňované hydrologickým režimom vodného toku, ako aj vody umelo vzduté v koryte. Vodným tokom zostávajú aj povrchové vody, ktorých časť tečie pod zemským povrchom alebo zakrytými úsekmi“.

V prípade, ak preteká vodný tok po pozemku, ktorý je evidovaný v katastri nehnuteľností ako vodná plocha, v prípade žalobcu ide o parcelu registra „C“ katastra nehnuteľností parc. č. XXXX, k. ú. B. je potrebné pri zisťovaní, či ide o časť koryta, prihliadať na spôsob využitia pozemku. Podľa usmernenia Úradu geodézie, kartografie a katastra SR č. USM_UGKK SR_13/2013 zo dňa 23.04.2013, ktorým sa ustanovuje používanie mapových značiek v mape katastra, v súbore prevzatých meraní a v operáte geometrického plánu (značkový kľúč) s a vodný tok označuje kódom č. 11. Pozemky registra „C“ katastra nehnuteľností parc. č. XXXX a parc. č. XXXX/XX, k. ú. B. sú podľa údajov katastra nehnuteľností označené ako druh pozemku: ostatné plochy s kódom spôsobu využitia č. 24. Pozemky, tvoriace predmet tohto konania sú označené kódom č. 12 (vodná plocha - jazero, umelá vodná nádrž, odkryté podzemné vody, štrkovisko, bagrovisko a iné) a kódom č. 24 (komunikácia - pozemok, na ktorom je postavená inžinierska stavba, prístav, plavebný kanál a komora, priehrada, ochranná hrádza, závlahová a melioračná sústava a jej súčasť). Z uvedeného vyplýva, že dotknuté pozemky netvoria vodné toky, či koryto rieky Dunaj, preto sa na tieto pozemky nevzťahuje ustanovenie § 48 ods. 1 vodného zákona.

Vodný zákon pamätá aj na prípady, ak preteká vodný tok po pozemku, ktorý nie je takto evidovaný v katastri nehnuteľností, v takýchto prípadoch je korytom pozemok tvoriaci dno a brehy, v ktorých odtiekajú vody až po brehovú čiaru. Súd prvej inštancie neposúdil namietané skutočnosti do všetkých dôsledkov a ani neuviedol prečo tak neurobil. Prítom žalobca preukázal, že dané pozemky nezasahujú do dna rieky Dunaj, netvoria časť jej brehov a nie je na nich vybudovaná brehová čiara. V tejto časti žalobca považoval napádané rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

Rovnako nebolo preukázané, že pôvodné pozemky v minulosti tvorili bývalé koryto rieky Dunaj. PK pozemky parc. č. X-XXXX a X-XXXX, k. ú. B., vedené v PKV č. 6 sú pôvodne označované ako les, nie ako vodné plochy a tiež nebolo preukázané, že druh pozemkov sa zmenil z kultúry les na kultúru vodný tok, príp. vodná plocha. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu a z nesprávne posúdeného faktického stavu využívania dotknutých pozemkov.

Žalobca poukázal na ustanovenie § 43 ods. 7 vodného zákona podľa ktorého „Pri pochybnostiach o tom, či ide o vodný tok, prirodzené koryto alebo umelé koryto a o hranicu koryta, rozhodne orgán štátnej vodnej správy na základe poznania prírodných podmienok, s prihliadnutím na brehové čiary susedných úsekov vodného toku“. Hlavné mesto SR Bratislava nedisponuje rozhodnutím príslušného štátneho orgánu, ktorým by sa dotknutým pozemkom priznalo označenie vodné toky. V Stanovisku Okresného úradu Bratislava, odboru starostlivosti o životné prostredie, oddelenie štátnej správy vôd a vybraných zložiek životného prostredia kraja zo dňa 10.10.2014, z ktorého vychádzal prvostupňový súd, sa uvádza, že predmetné pozemky sú inundačným územím priľahlým k vodnému toku Dunaj. Z uvedeného stanoviska je zrejmé, že aj štátny orgán považuje dotknuté pozemky za priľahlé pozemky ku korytu Dunaja nie za pozemky pod vodným tokom.

Ustanovenie § 48 ods. 1 vodného zákona nerieši vlastnícke práva k pozemkom tvoriacich časť inundačného územia. Podľa § 46 ods. 1 vodného zákona sa za inundačné územie považuje „územie priľahlé k vodnému toku, zaplavované vyliatím vody z koryta, ktoré je vymedzené ochrannou hrádzou alebo protipovodňovou líniou, alebo záplavovou čiarou. Rozsah inundačného územia, ktoré je vymedzené záplavovou čiarou, určuje orgán štátnej vodnej správy na návrh správcu vodohospodársky významných vodných tokov“. Rozsah inundačného územia je určený v § 49 vodného zákona, podľa ktorého ide o pobrežné územie do 10 metrov od brehovej čiary a pri drobných vodných tokoch do 5 metrov od brehovej čiary. Podľa nebezpečnosti povodňových prietokov sa inundačné územie člení na aktívnu zónu, pasívnu zónu a potencionálnu zónu. Každá zóna obmedzuje vlastníka pozemkov rôznym rozsahom.

Dané pozemky niekoľkonásobne viac prekračujú zákonom stanovené rozpätie pre inundačné pásmo, ktorú skutočnosť rovnako súd prvej inštancie nerešpektoval a neposúdil.

Žalobca mal za to, že právny názor súdu prvej inštancie vychádza z nedostatočne zisteného stavu veci a z nesprávneho právneho posúdenia veci samej.

S poukazom na uvedené skutočnosti žalobca žiadal, aby odvolací súd objektívne zhodnotil predložené listiny, posúdil skutočný stav veci a následne napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), keď deň

verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 220 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 247 ods. 1 O. s. p.). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O. s. p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je posudzovať, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.).

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov - na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. Co 93/14-BPR zo dňa 13.01.2015, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, katastrálny odbor rozhodnutím č. C-70/14/ROEP/Petržalka zo dňa 28.10.2014, ktorým podľa § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z., námietke pribratého účastníka voči zápisu vlastníckeho práva k pozemkom parc. č. X-XXXX - vodné plochy o výmere 71 683 m², parc. č. X-XXXX - lesné pozemky o výmere 90 555 m² a parc. č. X-XXXX - lesné pozemky o výmere 80 397 m² vyhovel a zrušil zápis v časti vlastníka Hlavné mesto SR Bratislava a zapísal vlastníka Slovenská republika v správe SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, v časti titul nadobudnutia: podľa § 48 ods. 1 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách v znení neskorších predpisov.

Senát najvyššieho súdu po dôslednom oboznámení sa s podkladmi súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj kompletný administratívny spis žalovaného správneho orgánu, vrátane prvostupňového, skonštatoval, že rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

Žalovaný totiž do odôvodnenia žalobou napadnutého rozhodnutia prevzal úplne doslovnú argumentáciu z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorú v podstate odkopíroval. Posudzovanou vecou sa nezaoberal v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu, pričom jeho argumentáciu ponechal bez povšimnutia, resp. na ňu vôbec nereagoval.

Vzhľadom na uvedené je napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu postihnuté deficitom nepreskúmateľnosti.

Zároveň senát najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010, v ktorom konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Istú výnimku z tejto zásady tvorí ustanovenie § 250i ods. 2 O. s. p., ktoré bolo do piatej časti O. s. p. zakotvené zákonom č. 424/2002 Z. z. s účinnosťou od 01. januára 2003 ako revízia právomoc správnych súdov a podľa ktorého, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. O takú vec sa však v posudzovanom prípade nejedná.

Z horeuvedených dôvodov odvolací súd zamietajúci prvostupňový rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom v zmysle § 250ja ods. 4 O. s. p. je viazaný právnym názorom súdu.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c veta prvá O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v súvislosti s predmetným konaním mu žiadne trovy ani nevznikli. Ostatným účastníkom právo na náhradu trov konania zo zákona neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.